

Éjszakai mesebálya a Csetényi Parkban

Egyszer volt, hol nem volt, Zsanán innen, Kecelen túl, volt egyszer egy város, amit Kiskunhalasnak, röviden Halasnak neveznek. Ebben a városban a sok nevezetesség közül a legújabb a **Csetényi Élménypark**, ahol a főbejárat előtt a látogatókat ez a felirat fogadja:

„Egy hely Kiskunhalas szívében, ahol egybeolvadsz a természettel.”

A Csipkeházban született **Lepke Lili**, **Lepke Lali** és kis barátnőjük **Dorka** ide igyekeznek.

A parkban éppen záráshoz készülődnek, az élményeiket mesélő gyerekek vidáman ugrándoznak a kijárat felé. Dorka fülel,

minden érdekl, nem véletlenül hívja anyukája TuDorkának.

- Anyu, ugye holnap is eljövünk, mert nem csónakáztunk, a **kalandpályáig** és a **jurtáig** el se jutottunk? – nyaggatja édesanyját egy kifelé igyekvő kislány.

- Olyan kevés ideig lehettem a **csipkelabirintusban**,

és a fészekhintát sem próbálhattam ki a **játszóterén**! – nyafog a kistestvére.

- Igen, igen, tudom, ide még sokszor vissza kell jönnünk!

De milyen jó, hogy a **kilátóból** elláttatok az **óriás madárfészekig**, hallgathattátok a csivitelést a **madársétányon**! Játshattatok a **kirakókkal**. Sokáig figyeltétek a **bivalyokat** is.

Ígérem, hogy holnap is eljövünk. -nyugtatja meg őket az anyukájuk.

- Ó, és én most ide nem tudok bemenni, mert mindjárt besötétedik és haza kell mennem!

- szomorodott el Dorka. -Na nem baj, majd bejárom egyszer a nagyival az egész parkot.

- Kis lepkebarátaim, Lili és Lali reggel úgyis elmesélik milyen az élet itt éjszaka.

Azért egy kicsit irigykedem rájuk! Vajon találkoznak a **tavi tündérrel** is?

Amint kattant a kapun a zár, Dorka elbúcsúzott a lepkéktől,

akik kalandokra vágyakozva átlibbentek a kapu felett.

Ilyenkor kezdődik ám itt az élet!

A növények, állatok egymás szavába vágva mesélik el a napi élményeiket.

Lili alig hallja a **kiskacsák** sipítózásától és a mamájuk hápogásától, ahogy újságolja a **bejárat sítányon** egy **fenyő** a szomszédos **fűzfának**:

- Ó, de kedves volt egy fiú, aki délután megloccsolt! Majdnem szomjan haltam már!

A kilátóhoz igyekezve Lali látja, amint a halak fel-le ugrándozva a vízben, megfürödnek a nap utolsó sugaraiban.

- Képzeljétek, ma a csónakázók közül egy férfi beleejtette a kocsikulcsát a tóba!

Hiába próbáltam segíteni, nem vették észre, hogy a kulcs fölött eregetem a levegőbuborékokat. Szerencsére a gondnok bácsi megtalálta.

-meséli egy kicsi **kárász** a **keszegeknek**.

Csapatokba verődve pletykálnak a közelben a szikrázó szárnyú **szitakötők** is, akiket messziről odavonzott a **tavirózsák** édeskés illata. Egy kicsit távolabb látszik a **fahíd**.

Ez alatt nemrégén még a vízben lakók a gyerekek ugrándozását, dobogását hallgatták.

Mostmár kimerészkednek rá a **békák**, **göték**, **gyíkok**, **teknősök**. Nagy hangerővel kuruttyolja el egy **zöld varangy** a fapallókon sütkérező vörösfülű **ékszerteknősnek**:

-Ma aztán hajszálon múlt az életem!

Alig tudtam elmenekülni a gazdájától elszabadult óriási fehér **komondor** elől!

Az utolsó pillanatban ugrottam bele a vízbe! Ott meg belegabalyodtam a hínárba!

-Sssssssszerencséd volt, én meg mindig attól félek,
hogy a csónakázók evezőlapáttal egyszer véletlenül fejbekólintanak.

- sziszeg bele a beszélgetésbe egy **vízisikló**.

Egyszeriben azonban keserves cserregés, rikácsolás hallatszik a távolból.
Lepke Lali rögtön odalibben, és azt látja, hogy egy **szarka** nem tudja kiszabadítani
az egyik lábát az **óriásfészek** ágai közül. Még jó, hogy a csőre nem szorult be!

Sajnos napközben egy kislány otthagytott egy színes hajcsatot.

Ezt szerette volna megkaparintani.

- Sokat akar a szarka, de nem bírja a ...lába- viccelődik az odaérkező Lepke Lili.

Végül mégis megmenekül, sikerül felröppennie a bajba jutott szarkának.

Közben besötétedett, de az óriási telihold bevilágítja a parkot.

Kicsi lepkéink ugyan fáradtak már, de látják, hogy sokan gyülekeznek

az **öttörzsű fűzfánál**, a **madársétány** végén, a **vízibivalylesnél**.

A **nádi poszáták**, akik mellettük hintáznak a vízig hajló vékony **nádszálakon**, elmesélik,
hogy nemsokára ott kezdődik majd a parki-meseparty. Ekkor még nem is sejtették,
hogy a csodaszép **tavi tündér** is megjelenik ma közöttük.

Odafelé útközben látják, hogy újabb színes madársereg repül el felettük.

- Mi is megyünk! – csicseregik. Sorban érkeznek a **szalakóták**, a **gyurgyalagok**, a **füsti fecskék**.
Köztük egy olyan fecske, aki nagyon büszke, mert nemrégén itt gyűrűzte meg Tamás bácsi.

-Úgy szeretek ide visszajárni közétek! - csiviteli.

Kicsit arrébb a **vadgalamb** és a **házi galamb** burukkol nagy barátságban:

- De kár, hogy nincsenek itt a **hattyúk!** Vajon merre járnak?

Idevárják a bivalycsaládot is. Már hallatszik a nád ropogása, a víz csobbanása.

Felrebbennek a **szúnyogok**, ugrálva menekülnek a **békák**.

Sűrű rovarfelhő jelzi jöttüket.

Ma este ők a mesélők.

A parklakók kényelmesen elhelyezkednek.

- Egyszer volt, hol nem volt... - kezdi dörögve bivalymama.

De bizony a mi kis fáradt lepkéink el-elbóbiskolnak,
néha-néha hallanak csak valamit a meséből, pl.-...ma fáj a szívem, amikor láttam,
hogy az **őzek** szabadon futkározhatnak körülöttünk, mi pedig be vagyunk ide zárva.

De minden rosszban valami jó.

Mi sohasem éhezünk, mindig szeretettel gondoskodnak rólunk. ...

Az éjszakai mese végeztével, mielőtt még megcsillantak volna az első napsugarak,
a tavi tündér álomport hintett a park fölé.

Ezért elbúcsúztak egymástól a parklakók, és igyekeztek vissza kedvenc helyeikre.

Kicsi lepkéink, Lili és Lali ellebegtek a Csipkelabirintus mellett lévő **szerelmesek padjái**g.

Ott a **fűsátorban** hajtották le fejcsékjüket, eresztették le csápjaikat.

Álmukban a sok élménytől, izgalomtól

néha-néha még meglibbentették

fáradt szárnyacskáikat.

